

Випуск 56 «Хроніки періоду великої війни»	3
Мирослав Маринович: «Невже Заходу потрібний новий Перл-Гарбор».....	4
Глава УГКЦ: Ми маємо патріархат, але він ще не визнаний.....	5
Українці з Франції відзначили День Анни Київської.....	11
«Молитва відкриває людині перспективу вічності», – владика Богдан.....	14
Ректор УКУ Тарас Добко: цьогорічні випускники – покоління великої сили.....	15
Видання NV назвало людей десятиліття, до яких віднесли зокрема ієрархів УГКЦ ..	16
Митрополит Борис Гудзяк отримав престижну нагороду <i>Ellis Island Medals of Honor</i> ..	17
Молитовне вшанування пам'яті померлих.....	18
Отець Тарас Бублик: Церква посилено шукає інформацію про сучасних свідків віри.....	21
Зцілювати рани війни: у Львові відкрили Медичну клініку УКУ.....	24
Проца молоді Апостольського екзархату.....	28
Українські військові взяли участь у 64-му Міжнародному військовому паломництві до Люрду ..	29
У Ватикані відбувся показ фільму «20 днів у Маріуполі» ..	32
Парафіяльне свято української громади в Ерфурті.....	34
Батьки полеглих воїнів здійснили сходження на гору Маківку ..	35
Дев'ять місяців у російському полоні ..	36

**Бачачи твою проти полчищ сатанинських
сміливість, всі чини ангельські з радістю пішли
вслід за тобою на битву за ім'я і славу свого
Владики, взиваючи: «Хто як Бог?»**

(з акафісту до св. Архистратига Михаїла)

Архистратиг Михаїл – скульптура роботи
Анатолія Куща, встановлена 2002 року
в Києві на Майдані Незалежності
на Печерських воротах

ВІЙНА РОСІЇ ПРОТИ УКРАЇНИ

24.02.2022 – ?

Випуск 56 «Хроніки періоду великої війни»

Автор: Александер Малаховський

Мирослав Маринович: «НЕВЖЕ ЗАХОДУ ПОТРІБНИЙ НОВИЙ ПЕРЛ-ГАРБОР»

04.05.2024 р.

«Чи перестане світ боятися росії? Поки що тільки одна країна не боїться – Україна. Парадоксально. А світ все ще боїться. Правда може програти кілька битв, але війну вона обов'язково виграє», – каже Мирослав Маринович, дисидент, правозахисник, радник ректора УКУ. Ділимося кількома тезами із інтерв'ю на Радіо Свобода і заохочуємо [прочитати](#) його повністю:

Мирослав Маринович, правозахисник, колишній політв'язень СРСР, один із засновників Української Гельсінської групи, дисидент, філософ, учасник ініціативної групи «Першого грудня»

- Мені доводилося чути голоси з Заходу про те, що українці максималісти і повинні вибрати щось одне: або мир, або справедливість. Що означають сьогоднішні пропозиції миру? Втрату території. Це означає покинути тих людей, які ще живуть там. Є ті, які з різних причин, не могли виїхати. І тому справедливість означає протягнути їм руку допомоги і визволити їх від окупації. Тому для нас, поки що, справедливість є на першому місці. Люди готові воювати, готові жертвувати миром заради досягнення справедливості.
- На початку повномасштабної війни світ був переконаний у тому, що Україна впаде за тиждень-два. Підстав для цього було дуже багато. Ми самі не вірили в те, що можемо так довго опиратися Росії. І Росія виглядала як Голіаф від Давида. А в очах світу це був непереможний велетень. Про жодну поразку якого говорити було неможливо. Сьогодні вже змінилося багато.
- Сьогодні фраза Олафа Шольца, що це війна одного Путіна, зникла з його лексику. Ні, це не війна одного Путіна. Тепер щоразу більше починає входити у свідомість Європи, світу думка про те, що Росія таки може програти. Більше того, що вона ще й повинна програти, бо інакше програє весь світ. Ми ще в процесі. Ми ще не знаємо, як буде далі.
- Для мене те, що ми маємо сьогодні в Росії, це чергова інкарнація зла. Диявол вселяється в людей, як вселився свого часу в Юду. Він був інкарнованим злом і супротивним Ісусу, як інкарнованому добру, але так само відбувається і з народами. [...] Російський народ не створений для зла, але в нього вселився сьогодні диявол і тому це інкарноване зло.
- Людина в чужій волі і вже тоді працює оця диявольська вигадливість, щоб познущатися. І сьогодні знову є повернення до цього сталінського «беспределу». Ба більше, ще й технології дають більше можливостей для диявольської уяви вигадати нові і нові способи катувань. У цьому немає межі, на що спроможна людина, якщо вона опанована злом.
- В мене є таке моє особисте пророцтво, якого я сам трішки боюся. У мене таке враження, що для Заходу ще потрібний новий струс на кшталт Перл-Гарбору. Перл-Гарбор – це напад на американський флот у час Другої світової війни. Америка до того часу прагнула бути поза війною. А після цього все стало зрозуміло, що зло настільки нахабне, що з ним треба боротися.

Ці два з половиною роки ми спостерігали: перша думка Заходу – не дати втягнути себе у війну, а тепер ми бачимо, що назріває щось нове. Або так, як каже Еммануель Макрон, що «ми військами прийдемо на допомогу Україні», або новий Перл-Гарбор. Однак щось ще назріває, воно змінить уявлення світу про Росію остаточно.

Джерело: УКУ/ФБ

ГЛАВА УГКЦ: МИ МАЄМО ПАТРІАРХАТ, АЛЕ ВІН ЩЕ НЕ ВИЗНАНИЙ

04.05.2024 р.

З главою УГКЦ ми зустрілися напередодні Великодня, хоча про зустріч просили ще від 10 березня. Тоді Папа Римський Франциск заявив, що Україна може виявитися сильнішою, якщо матиме мужність «підняти білий прапор». Ця заява викликала чималий резонанс серед українців.

Глава УГКЦ відреагував того самого дня і зазначив: «Україна зранена, але нескорена. Україна змучена, але вона стоїть і вистоїть. Повірте мені, нікому й на гадку не спадає здатися.

А всім, хто зі скептицизмом дивиться на нашу здатність вистояти, ми кажемо: приїдьте в Україну і подивіться! Хто з вас не вірить у перемогу України – йдіть до сповіді! Бо це означає, що ми мало довіряємо присутньому в тілі українського народу живому Богові».

Така відповідь задовольнила не всіх, адже суспільство в умовах війни чекає різкіших реакцій.

В інтерв'ю [hromadske](#) глава УГКЦ відверто розповів, як контактує з Ватиканом, чи зустрічається з предстоятелем УПЦ Онуфрієм, що стоїть на заваді об'єднанню УГКЦ з ПЦУ, як Церква допомагає священникам в окупації та полоні і коли буде спільна Пасха.

Предстоятель УГКЦ Блаженніший Святослав

Світлина: Олександр Хоменко / hromadske

► **Що ви, як громадянин України і як церковний ієрарх, відчуваєте, коли чуєте неоднозначні заяви з Ватикану?**

Блаженніший Святослав: У християнському світі, коли між різними народами відбувалися війни, позиція Папи завжди була понад конфліктами. Щоб можна було потім бути посередником для пошуку рішень, як завершити конфлікт. Але коли з Ватикану лунають неоднозначні голоси, ми є голосом України. Ми намагаємося відстоювати наші інтереси перед Вселенським арбітром.

Святіший Папа Франциск є союзником України. Але специфічним союзником, не таким, як інші політичні діячі – глави тих чи інших держав. З ним потрібно мати постійне спілкування і діалог, як ми зрештою і робимо.

Тому коли з його уст лунає щось, що контрастує з нашим досвідом, ми намагаємося чітко і ясно формулювати свою позицію, але ми виступаємо з позиції жертви несправедливої агресії, яка взиває про справедливість до арбітра.

Часом Папа виступає як приватний мислитель, тому нам деколи важко зрозуміти, чи Папа висловлює свою приватну думку, чи він говорить від імені держави Ватикан, чи від імені всієї Вселенської Церкви. Здебільшого заяви, які нас турбували, Папа висловлював як приватний мислитель, то була його приватна думка, з якою ми сперечалися.

► **У який спосіб? Як ви комунікуєте: через відеозв'язок чи ви пишете офіційні листи?**

Блаженніший Святослав: Ми спілкуємося, використовуючи усі наявні в теперішній цивілізації засоби, але, очевидно, намагаємося це робити в такий спосіб, щоб це не зашкодило конфіденційності. Ми і зустрічаємося, і регулярно обмінюємося листами, електронними повідомленнями, навіть телефонними розмовами й повідомленнями в певних месенджерах.

Очевидно, що Папа особисто не може тими всіма засобами сам управляти. Він має своїх секретарів, які від його імені комунікують, приймають повідомлення, відписують, і в такий спосіб відбувається комунікація апостольської столиці.

Сьогодні є одна новизна, якої не було ніколи. Папа Франциск став доступним для журналістів, він наживо спілкується з пресою і постійно дає інтерв'ю. З одного боку, це дуже добре, бо є живе спілкування, але так само він стає вразливим, тому що часом журналісти маніпулюють. І ось ми це дуже відчули ще з 2014 року, коли почалася війна в Україні. Ватикан опинився на лінії фронту інформаційної війни.

► **Ви вважаєте, що всі розмови про вплив росії на Ватикан перебільшені, чи все-таки росія намагається просуватися і там?**

Блаженніший Святослав: росія своєю ідеологією і пропагандою впливає на весь світ, зокрема на Італію і на Ватикан. Тому інформаційне поле Італії впливає на категорії мислення італійської Церкви й Святого престолу. російська імперія століттями інвестувала величезні кошти в пропаганду своєї культури на Заході. І міф російської культури сьогодні існує.

Пригадую, коли був студентом в Римі і хтось з професорів говорив про православне богослов'я, вони майже завжди мали на увазі російське православне богослов'я, ніби інших богословських шкіл у православному світі не було.

Ми, студенти з України, намагалися все зробити, щоби інші православні стали знаними в католицьких наукових центрах у Римі – грецький світ, румунський світ, болгарський світ. Але засилля російського православ'я відчувалося як у світських університетах, так і у вищих навчальних закладах Католицької Церкви.

Тому перед нами – колосальне завдання змінювати це. От приклад: поняття української ікони ввійшло в науковий світ лише у другій половині 1990-х років. Його впровадив львівський мистецтвознавець, **професор Володимир Овсійчук**. До того часу у світі ніхто не знав, що існує українська ікона. Усі чули лише про російську або грецьку ікону.

Це тільки маленький приклад, і очевидно, що сьогодні, зокрема в контексті цієї нової геноцидальної ідеології росії, тиск на нас і на всі центри культури у світі в рази посилюється.

росія займається колосальною корупцією у світових масштабах, зокрема й серед інтелектуальних кіл. Ми бачимо, як навіть упродовж двох років, відколи почалася повномасштабна війна, є різні кадрові зміни не тільки в європейському єпископаті, але також і серед працівників Ватикану. Ми намагаємося зрозуміти, хто і на яку посаду приходить, яке він має взагалі розуміння української проблеми.

Ми домовилися з очільниками ватиканської курії відкрити програму, на якій наші професори-викладачі представляють певні теми. Поки вони не прийшли працювати в певне міністерство Ватикану, там про нашу Церкву нічого не знали, я вже не кажу про українську ідею.

► **Скажіть, будь ласка, чому УГКЦ досі не має патріархату?**

Блаженніший Святослав: Можливо, те, що я вам скажу, вас здивує: ми маємо патріархат, але він ще не визнаний. Патріархат – це певна форма церковного буття, коли цілу низку митрополитів, які мають свої митрополії, свої структури, очолює глава Церкви, той, хто «предстоїть» між митрополитами і є патріархом.

Блаженніший Святослав з митрополитами під час відкриття Синоду Єпископів УГКЦ в Римі, 3 вересня 2023 року | Світлина: ugcc.ua

За часів Патріарха Йосифа, який вперше порушив цю тему, наша Церква, окрім єдиної митрополії в Україні, яка тоді була в підпіллі, мала ще дві митрополії за кордоном – в Канаді й Сполучених Штатах Америки. Вони не мали свого єдиного центру, тому належали до Апостольської столиці, до Риму, адже Україна була поневолена.

Сьогодні ми маємо вісім митрополій: чотири з них в Україні, чотири – за кордоном. І ми маємо єдине законодавче тіло, яке називається Синод єпископів.

Наші владика не підпорядковуються напряму Ватикану. Тому ми маємо патріархат.

Але 30 років для такої патріаршої структури – це дуже маленький проміжок часу. Потрібно, щоб до нас призвичаїлися і в Апостольській столиці, і серед православного світу не тільки в Україні, але й за кордоном. Так, ми маємо патріархат, який функціонує, який розвивається, який розквітає і чекає свого вселенського визнання.

Сьогодні є запитання, хто має той патріархат визнати, хто має подібну владу. Дехто каже – тільки Вселенський собор. А інші кажуть – ні, це може тільки Папа зробити. Я думаю, що питання визнання – це питання часу.

► **Ми зустрічаємося з вами у Великий страсний тиждень, тож хочу поговорити про Великдень. Для мене, як і для багатьох людей, стало несподіванкою, що ми святкуємо Пасху не разом з католиками, попри те, що Церква перейшла на новий календар і Різдво ми вже відзначали разом. Чому так і чи є надія на те, що колись ми будемо святкувати Великдень разом?**

Блаженніший Святослав: Ми святкуємо разом з нашими братами православними. Ми вийшли з одного кореня, з київської традиції, святкуємо разом з більшістю християн країни, і це дуже важливий елемент.

Задля спільної локальної єдності зі всіма дітьми Київського християнства ми перейшли на новий стиль, залишивши святкування Пасхи за старим стилем.

Цього року ми вперше переживаємо новий календарний ритм, коли перейшли на новий стиль святкування нерухомих свят. Це може створювати певну новизну, але те, що ми маємо свій літургійний ритм, не робить нас католиками другого сорту.

Коли йдеться про обчислення дати свята, то наш календар має два цикли. Один цикл свят обчислюється за сонячним календарем, і до цього циклу належать усі так звані нерухомі свята (ті, що завжди випадають в один і той самий день, як, наприклад, Різдво). Ми зробили реформу саме того літургійного циклу, який святкується за сонячним календарем. Але є другий цикл свят, які святкують за місячним календарем, і це рухомі свята. Усі ті, які пов'язані із Пасхою, яка завжди випадає у неділю, але щоразу в іншу дату.

Історія обчислення дня святкування Пасхи дуже цікава і дуже глибока. Вона пов'язана із рішеннями Вселенського собору, який відбувся у місті Нікея у 325 році. Наступного року ми будемо святкувати 1700-річчя Нікейського собору.

І якраз у 2025-му Пасха у всіх католиків і православних випадатиме в один день. Багато хто плекав надію – мовляв, зможемо відтепер разом святкувати. На жаль, мушу ствердити, що поки що це неможливо.

Щоб можна було розв'язати пасхальне питання, нам потрібен ще один Вселенський собор. Це подія, яка справді може зібрати ще раз всіх християн і розглянути ті питання, які виникають сьогодні.

Але проблема в тому, що наші православні брати більше не скликають Вселенських соборів. Вони визнають тільки сім Вселенських соборів першого тисячоліття.

Існують різні містифікації, що восьмий Вселенський собор буде собором антихриста (в Церкві число сім має важливе значення. Наприклад, Церква визнає сім святих таїнств).

Натомість у західній Церкві Вселенські собори продовжували скликатися. Потреба всецерковного собору, який би включав не тільки західне християнство, але й східне, є сьогодні потребою життя. Але також потрібно чесно визнати, що це питання неможливо розв'язати лише на локальному рівні.

До речі, тут я особливо хочу подякувати за позицію і за голос у вселенському православ'ї Патріарху Варфоломію. Він, наче єдиний пророк сьогодні, каже, що треба православному світу реформувати Пасхалію. В українському православ'ї навіть сьогодні ніхто про це не говорить.

► Ви багато говорите про єдність Церков. Що сьогодні заважає, щоб в Україні УГКЦ об'єдналася з ПЦУ?

Наша Церква – єдина серед Церков України, яка говорить про необхідність церковної єдності. Ми проповідуємо необхідність церковної єдності, ми в її дусі виховуємо наших вірних, наших священників, наших богословів. Але подібних рухів в інших християн України поки що сьогодні немає. І на це є певні причини.

Я пам'ятаю, як ми разом виходили на молитву на Майдані, зокрема під час Революції гідності, і весь народ кричав: «Єдність!». Сьогодні вона теж стає суспільним запитом, і це підштовхуватиме ієрархів усіх Церков тої єдності шукати.

► Чи є у вас зараз контакти з Українською православною Церквою, яку називають московським патріархатом? Чи зустрічалися ви з предстоятелем Онуфрієм після початку повномасштабного вторгнення?

Блаженніший Святослав: Стосунків і зустрічей нема ніяких. Вони були можливими ще за часів Блаженнішого митрополита Володимира Сабодана. Тоді УПЦ відчувала себе частиною українського суспільства і навіть намагалася очолити певні процеси. Не було полеміки з українським суспільством чи з українською національною культурною ідентичністю.

Натомість після Революції гідності ця церковна спільнота почала закриватися у собі й полемізувати і з суспільством, і з іншими Церквами.

Хоча у нас справді є дуже важлива інституція, якою ми всі дорожимо, і називається вона Всеукраїнська рада Церков і релігійних організацій. Це єдиний майданчик, де всі Церкви й інші релігійні спільноти можуть разом працювати в ім'я спільного блага українського народу. Але після повномасштабного вторгнення ми зауважили, що УПЦ перестала брати участь в тих подіях. Я не можу до кінця пояснити, чому так сталося. Мабуть, треба питати в них.

Ми відчули від багатьох ієрархів УПЦ зневажливе ставлення до Всеукраїнської ради Церков. Зокрема, коли ми здійснюємо адвокаційну діяльність у світі й переконуємо підтримати Україну в боротьбі, коли чітко тавруємо російського загарбника чи разом засуджуємо вбивчу доктрину «руського міра», то УПЦ стоїть збоку і не приєднується до всіх цих ініціатив.

► **Я читала чимало історій про священників, які залишалися в окупації або яких брали в полон. Чи маєте ви дані, скільки священників вашої Церкви постраждало від рук росіян, і чи для них Церква має якісь програми реабілітації?**

Блаженніший Святослав: Ще із 2014 року наші парафії залишалися на окупованій території. Ми мали наших священників в Донецьку, в Луганську, в окупованому Криму. Ми все робили для того, щоби наші люди там мали належну духовну опіку.

З початку повномасштабного вторгнення в різних місцях ставлення до нашої Церкви було різне. Наприклад, це диво, що вижив наш Василіянський монастир в Херсоні під окупацією. А от наші структури на лівобережжі Херсонщини й на Запоріжжі просто були розгромлені.

Наших отців було не просто арештовано, деяких депортували. росіяни окремим «законодавчим актом» ліквідували нашу Церкву із забороною існування.

Ми дуже переживали, коли наших священників у Мелітополі арештували, але Богу дякувати, що їх просто вивезли під лінію фронту і сказали: «Ідіть далі самі». Отці йшли і не знали, чи їм у спину зараз будуть стріляти, чи ні. Обікрали їх до нитки, але все ж таки живими випустили.

Є два наших священники, яких заарештували в Бердянську. Це отець Іван Левицький та Богдан Гелета. Я закликав, щоб напередодні Пасхи відбувся обмін всіх на всіх, хоча б трьох категорій: усіх жінок, усіх медиків, усіх священнослужителів різних Церков, які сьогодні є в російському полоні.

Загалом у росіян 10 священників-заручників, серед них – двоє наших отців. На жаль, достеменно невідомо, де саме їх утримують. Але ми маємо сумну інформацію, що наших отців піддають нещадним тортурам.

Я мав зустріч зі Штабом з питань поводження з військовополоненими і висловив їм наші прохання. Ми про це говоримо з різними представниками, зокрема і з Папою Римським, з дипломатами, які акредитовані при престолі, щоби громадськість цілого світу стала на захист тих беззахисних.

► **А Ватикан має змогу прямого спілкування з росією і може якимось повпливати, щоби обмін відбувся?**

Блаженніший Святослав: Я не можу вам всіх механізмів і тих секретів розкрити, тому що це може зашкодити справі, але так, при Ватикані є посол росії, і це питання постійно порушується. Крім того, Папа ще намагається іншими шляхами визволити вкрадених українських дітей і звільнити наших військовополонених.

Наприклад, є окрема місія, яку він доручив кардиналові Маттео Дзуппі, який є президентом єпископату Італії. Папа стукає разом з нами, але росія не завжди хоче відчиняти двері. [...]

Христина Коціра, головна редакторка hromadske.ua;
заголовок від редакції «ХГ»,
первісно: «Про месенджери Папи, вплив росії на Ватикан і два Великодні в Україні.
Інтерв'ю з предстоятелем УГКЦ Блаженнішим Святославом»

УКРАЇНЦІ З ФРАНЦІЇ ВІДЗНАЧИЛИ ДЕНЬ АННИ КИЇВСЬКОЇ

11.05.2024 р.

Щороку, вже понад сім десятиліть, українці Франції і не тільки зустрічаються у м. Санлісі, щоби відзначити День Анни Київської. У місяці травні, за переданням, на П'ятидесятницю 1051 року у Реймському соборі відбувся шлюб Генріха I та дочки Ярослава Мудрого Анни, котра стала Королевою Франції.

Цьогорічне святкування розпочалося у неділю, 5 травня о 09:30, на площі Арен, де стоїть пам'ятник Анні Ярославні. Тут зібралась чисельна українська та французька громада, представники посольства, церкви, мерії міста, пласту та українських асоціацій. Про це повідомляє [пресслужба](#) Паризької єпархії Святого Володимира Великого.

Традиційну церемонію покладання квітів попроварила пані Вікторія Гринчишин, співзасновниця Центру Анни Київської. Після урочистого вшанування Анни Київської перед її пам'ятником та виконання українського і французького гімнів, всі разом співали тропар Воскресіння у пам'ять жертв Голодомору та геноциду українського народу.

АРХИЄРЕЙСЬКА БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ

О 10:30 розпочалась Архидієцезійська Божественна Літургія в абатстві Св. Вінкентія, заснованому 1065 року Анною Ярославною. Євхаристію в неділю Сліпородженого очолив владика Гліб Лончина, апостольський

адміністратор епархії, у співслужінні отців-протосинкелів Ігоря Ранці епархії Святого Володимира Великого в Парижі та о. Христофа Февра дієцезії Бове, Нойону та Санлісу, а також отця Юрія Лещинського, настоятеля санліської парафії Свв. Бориса і Гліба.

По завершенні Літургії відбулась зворушлива присяга пластунки із куреня Анни Ярославни, а владика Гліб нагадав присутнім про багатьох пластунів, котрі не зламали своєї присяги на вірність Богові та Україні.

Виставка фоторобіт задля збору коштів для українських військових

Згодом усі долучились до спільного дружнього пікніка: він теж є даниною традиції. За легендою, такий королева Анна організувала кожного травня, на річницю свого одруження з королем Франції Генріхом I.

Після святкового частування на подвір'ї абатства (тепер Католицький лицей св. Вінкентія), гості перейшли до храму Свв. Бориса і Гліба та Центру Анни Київської. Завдяки Анні Кантер, співзасновниці Центру Анни Київської, французька мистецтвознавиця Фанні Лешевальє (Fanny Lechevalier) представила виставку своїх робіт: світлин, виконаних як фотомонтаж зображень війни в Україні та відомих творів світового живопису. Вилучені кошти будуть скеровані на допомогу українським військовим.

Святкування закінчилось Вечірнею в українському храмі Св. Бориса і Гліба, яку очолив о. Ігор Ранця у день святого і праведного Йова Многострадального.

ГОЛОС УКРАЇНИ В ЄВРОПІ

Дні Анни Київської – одна з численних культурних подій, присвячених французько-українським відносинам. Їх організовує Центр Анни Київської – місія якого полягає в поясненні того, що Україна була частиною Європи вже тисячу років тому.

«Ми би хотіли, щоб український голос звучав у вирішальних питаннях в Європі. Таким голосом промовляла королева Анна», – каже митрополит Борис Гудзяк, який разом з іншими однодумцями українського походження і створив цей осередок культурної дипломатії України у Франції.

Окрім Бориса Гудзяка, до ініціативної групи увійшли Анна Кантер, Вікторія Деллінжер, Стефан Дуніковський і отець Михайло Романюк. Сам Центр Анни Київської розташовано в історичній будівлі XVII століття поруч із храмом, який 2013 року викупила Українська Греко-Католицька Церква.

[Пресслужба](#) Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

«МОЛИТВА ВІДКРИВАЄ ЛЮДИНІ ПЕРСПЕКТИВУ ВІЧНОСТІ», – владика Богдан

12.05.2024 р.

«У Божому слові, яке ми чуємо сьогодні, перед нами постає таїнство християнської молитви, яка проникає все життя учнів Ісуса». Такими словами Преосвященний владика Богдан розпочав свою проповідь у VII неділю після Пасхи в катедральному храмі Покрову Пресвятої Богородиці м. Мюнхен.

Навівши за приклад шлях віри апостола Павла, владика звернув увагу присутніх у храмі, що він розпочав свій шлях молитвою та завершував усі справи теж молитвою, а також проповідник, говорячи про молитву Ісуса за учнів, пригадав, що Спаситель на початку свого прилюдного діяння теж молився у пустині.

«Початок і кінець кожного християнського діла має вінчати молитва», – сказав апостольський екзарх, закликаючи до молитви

на початку дня, праці та обіду, звертаючись до Бога. А відтак і бути вдячними Богові у молитві по завершенні дня та інших справ.

«Молитва – це є спілкування з Богом, діалог, в якому першим має промовити Бог, але проблемою є, що людина не бачить Бога очима віри.

В молитві людина стоїть перед лицем Всевишнього, але часто не усвідомлює цього. Перед людиною є живий Бог, але вона не бачить Його очима віри.

Христос у молитві спілкувався з Богом Отцем. Немає місця у нашому житті, де би Бог не був біля нас. Бог є любов і бажає себе нам дарувати», – сказав єпископ, показуючи правильний спосіб молитви за прикладом Ісуса.

Також єпископ звернув увагу присутніх на звертання Ісуса до Небесного Отця, в якому виражається любов у їхніх стосунках.

«Кожен з нас є улюбленою Божою дитиною. Кожен може помилятися, але навіть тоді Бог не відвертається від людини. Приступайте до Нього з великим довір'ям дитини, молячись перед Ним щиро, виливаючи все, що є у серці. Він зрозуміє і дасть те, чого потребуєте для спасіння. Він завжди укріпить рамена людини», – звернувся до людей архиерей.

Потім владика Богдан заторкнув тему прохань людини, які стосуються успіху, кар'єри і багатства, а на прикладі Ісуса показав, що Він просить слави у Небі.

«Ми є у дорозі. Молитва відкриває людині перспективу вічності, а з цієї перспективи можна правильно побачити земні клопоти, кризи, проблеми – у Божому світлі. Інколи потрібно пройти через випробування, щоб досягнути Божу славу, яку Господь для нас приготував на Небі», – сказав проповідник.

А на завершення свого духовного слова владика Богдан говорив про людей, за яких має бути звернена молитва до Бога.

«Молитва не може бути егоїстичним пошуком вирішення своїх проблем і справ. У молитві ми мусимо дати місце іншому – Богові і нашим ближнім. Ісус у молитві молився за своїх апостолів. І ми маємо молитися за близьких нам людей, щоб Бог їх благословив.

Моліться і за тих, хто не молиться, бо любов не виключає нікого, навіть ворогів. Це найважче і ви це розумієте. Але своєю молитвою ви не дозволяєте, щоб ворог окупував ваше серце і відтягнув вас від Бога.

Ми молимося, щоб не бути схожими на ворогів – повними ненависті та зла. Така молитва дарує людині благословення і мир, а через неї мир і благословення ширяться далі. Якщо бракує у родині спокою чи миру, то це свідчить про те, що там бракує щирої молитви. Ми тут зібрані як одна Божа родина і ми молимося та вчимося молитися. Хто щиро молиться у церкві, той буде щиро молитися і поза церквою», – сказав апостольський екзарх.

Джерело: ukrainische-kirche.eu

РЕКТОР УКУ ТАРАС ДОБКО: ЦЬОГОРІЧНІ ВИПУСКНИКИ – ПОКОЛІННЯ ВЕЛИКОЇ СИЛИ

16.05.2024 р.

«Ми повинні пам'ятати, що ми можемо перемогти в цій війні, якщо ми будемо мати підтримку вільного світу. Отже, наші визвольні змагання сто років тому не були успішними, зокрема, і тому, що ми були залишені сам на сам з ворогом. Тому для кожного українця чи в Україні, чи за кордоном, а тим більше для людей, які мають змогу займати більш чи менш впливові публічні позиції, має бути прямим завданням сприяти перемозі України. Зрештою, це питання ми самі собі ставимо в спільноті: як і

що нам потрібно зробити, щоби наблизити перемогу України, наблизити мир на нашій землі і, відповідно, щоби ми могли тут тоді творити нормальне життя для наших людей», – ректор УКУ Тарас Добко в інтерв'ю для Радіо Ватикану.

ДІЛИМОСЬ КІЛЬКОМА ТЕЗАМИ І ЗАОХОЧУЄМО ПРОЧИТАТИ ПОВНІСТЮ:

- Коли з'являється почуття страху? Коли людина відчуває загрозу, коли людина відчуває себе маленькою і безсилою. І це почуття можна подолати лише тоді, коли людина починає діяти, і коли вона не просто діє, а робить щось значиме, щось, що має сенс.

Для нас на початку війни було дуже важливо, щоби студенти і працівники взялися за конкретні проекти, які би були корисними, змістовними, волонтерськими, і це допомогло людям навіть зберегти здоровий глузд, допомогти їм якось уявити своє майбутнє. І, власне, це є ще одним важливим моментом для того, щоби бути стійкими: не жити просто одним моментом, сьогоднішнім днем.

- Без сумніву, що люди є ключем до відновлення України, треба робити все можливе, щоби їх зберегти. Як це можна робити? Є різні способи, починаючи з того, що потрібно працювати над внутрішньою стійкістю людей, і це сприяє тоді і внутрішній стійкості інституції. Та стійкість залежить від багатьох факторів. Дуже важливо, щоби було відчуття спільноти, відчуття супроводу один одного. Бо війна травмує.

Джерело: УКУ/ФБ

ВИДАННЯ NV НАЗВАЛО ЛЮДЕЙ ДЕСЯТИЛІТТЯ, ДО ЯКИХ ВІДНЕСЛИ ЗОКРЕМА ІЄРАРХІВ УГКЦ

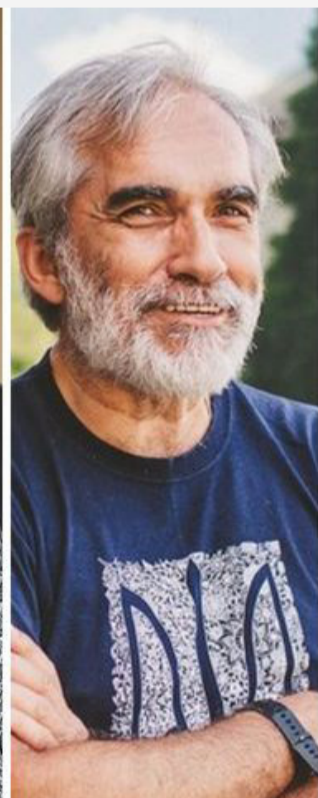
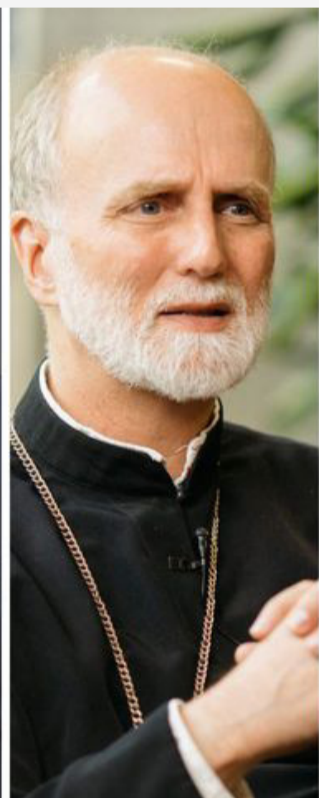
17.05.2024 р.

До переліку увійшли: народ України, військові та волонтери. Також за допомогою експертів та читачів, редакційна рада NV сформувала [список](#) людей у різних категоріях.

У НАПРЯМКУ «СУСПІЛЬСТВО»:

- Блаженніший Любомир (Гузар) (1933 – 2017), був главою Української Греко-Католицької Церкви й моральним авторитетом для багатьох українців, також Великим канцлером Українського католицького університету.
- Блаженніший Святослав, глава Української Греко-Католицької Церкви, визнаний суспільством лідер Церкви, Великий канцлер УКУ.
- Архиепископ Борис Гудзяк, президент Українського католицького університету, митрополит Філадельфійської Архиепархії УГКЦ, має незмінну велику повагу в суспільстві
- Мирослав Маринович, правозахисник, радник ректора УКУ, багатолітній проректор нашого університету, дисидент
- Ярослав Грицак, професор УКУ, історик та публіцист, лідер думок, відомий неупередженим поглядом на вітчизняну історію

Серед топ-100 також випускник УКУ Сергій Притула, громадський діяч, волонтер; викладачі УКУ Євген Глібовицький, експерт зі стратегій, співзасновник аналітичного центру pro.tova, учасник Несторівської експертної групи та Валерій Пекар, співзасновник Громадянської платформи «Нова країна»; наші великі друзі та жертводавці: Гліб Загорій, засновник Фонду родини Загорій та власник фармацевтичної фірми «Дарниця», Віктор Іванчик, В'ячеслав Климов, співзасновник та співвласник «Нової пошти», Андрій Худо, Юрко Назарук, Дмитро Герасімов, співзасновники Холдингу емоцій «!FEST».

Дякуємо усім українцям, які ведуть Україну вперед. Дякуємо незламному українському народові, нашим Воїнам і волонтерам!

Джерело: [УКУ/ФБ](#)

МИТРОПОЛИТ БОРИС ҐУДЗЯК ОТРИМАВ ПРЕСТИЖНУ НАГОРОДУ *ELLIS ISLAND MEDALS OF HONOR*

18.05.2024 р.

Щорічна церемонія вручення почесних медалей Ellis Island відбулася 18 травня. Ця медаль є однією з найповажніших нагород Сполучених Штатів Америки та вручається американцям, які віддані служінню країні та народові. Нагородження відбувається на острові Елліс, який від 1892 до 1954 року функціонував як імміграційна служба федерального уряду США, через яку пройшло приблизно 20 мільйонів осіб.

Митрополит Борис Ґудзяк, архієпископ Філадельфійський Української Католицької Церкви, отримав цьогорічну нагороду. Лауреати представляли різні сектори, зокрема бізнес, медицину, військову службу, освіту, політику, засоби масової інформації та шоу-бізнес. Багато з цих лауреатів вклали неоціненний внесок у розвиток суспільства, який стимулює створення робочих місць, сприяє безпеці мільйонів осіб і зміцнює здоров'я та добробут суспільства. Про це повідомили у [пресслужбі](#) Філадельфійської архієпархії УГКЦ.

Серед нагороджених – куратор TED Talks Кріс Андерсон; колишній голова Об'єданого комітету начальників штабів генерал Джозеф Ф. Данфорд; президент університету Принстона Крістофер Л. Айсгрубер; акторка Вупі Голдберг; генеральний директор журналу Fortune Алан Мюррей; засновник Craigslist Крейг Ньюмарк; президент і генеральний директор Montefiore Medicine доктор Філіп Озуа; актриса Прісцилла Преслі; бізнесмен і філантроп Девід Рокфеллер молодший; засновник CNBC і MSNBC Том Роджерс.

Митрополит Борис був єдиним релігійним лідером серед 88 нагороджених цього року. Кардинал Тімоті Долан, колишній лауреат нагороди, у своєму вітальному листі до учасників підкреслив «потужний голос архієпископа Бориса, який говорить від імені стражденного народу України».

Протягом історії, яка почалася 1986 року, нагороду отримували представники української діаспори в США, зокрема єпископ-емерит Василь Лостен, д-р Євген Голука, Зеня Муха, Мирон Голуб'як, д-р Ігор Савчук та Леонард Мазур.

Цього року українсько-американську спільноту представляли Посол Паула Добрянська та архієпископ Борис Ґудзяк.

«Як член Дорадчого комітету "Ellis Island Medals of Honor", – зауважив д-р Євген Голука, – я переконаний, що вкрай важливо дбати, щоб американці українського походження, які роблять значний внесок, отримували визнання за межами нашої спільноти. Наша громада має багату історію участі в суспільному житті, і важливо, щоб наші досягнення були помічені та відзначені в масштабі всієї країни».

«Протягом десятиліть острів Елліс був місцем, що приймав мільйони іммігрантів. Ця нагорода відзначає спадщину іммігрантів, які приїхали до Америки та принесли плід своїм життям. Я вдячний за визнання для нашої громади у той час, коли Україна бореться за своє існування. Саме в контексті героїчної жертви українців і членів нашої Церкви я сприймаю отримання цієї нагороди», – зазначив митрополит Борис.

Пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

МОЛИТОВНЕ ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТІ ПОМЕРЛИХ

19.05.2024 р.

19 травня 2024 року апостольський екзарх для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії владика Богдан очолив на мюнхенському кладовищі поминальну молитву на могилі першого екзарха для українців владика Платона, а також на могилах видатних українців, які знайшли вічний спочинок тут у Мюнхені.

СЛОВО ВЛАДИКИ БОГДАНА

Людина виражає свою любов у різний спосіб: своїм словом, лагідною усмішкою, допомогою у різних дочасних справах, якими підтримуємо одне одного. Але приходиться такий момент, коли вже не можемо подивитися одне одному в очі, бо їх замикає смерть. Не можемо усміхнутися одне до одного, бо сльози течуть з очей і тужить серце, бо людина на цьому світі вже нічого не потребує. Ми проводжаємо в цю останню дорогу дорогих нам осіб з усвідомленням, що так багато ми ще не встигли

за їхнього життя. Так багато ще усмішок не встигли подарувати, не сказали доброго слова, не мали часу допомогти. І від тої втраченої можливості нас болить серце. Наша любов відчуває себе не сповненою до кінця, бо все це перервала смерть.

Але каже Боже Слово, що любов є сильнішою від смерті, що любов долає всі бар'єри. Любов сягає понад межі і бар'єри смерті.

Окрім діл милосердя до тіла ми маємо нагоду творити діла милосердя до душі. Наша молитва є великим виявом любові до тих, хто ще з нами чи тих, хто вже відійшов до вічності. Молитвою ми прихиляємо небо до людського життя, ми прихиляємо Божу милість до людини, яка вже відійшла від нас. Молитвою випрошуємо нашим дорогим померлим прощення їхніх провин, зцілення їхніх ран і дару вічного Божого життя для них.

Сьогодні ми зібралися тут як одна родина, щоб висловити нашим рідним і дорогим померлим, всім, хто віддав життя за те, щоб ми жили як українці, щоб їм висловити нашу вдячну пам'ять і щиру християнську молитву.

Ті, хто тут похоронені, будували нашу Церкву, нашу спільноту тут на чужині, яка стала для них, а сьогодні для нас, другою Батьківщиною. Вони готували для нас місце служіння, де ми можемо тепер разом збиратися, радіти і підтримувати одне одного. І нашим приходом ми їм сьогодні висловлюємо вдячність.

Також сьогодні ми спогадуюємо наших рідних, яких не можемо відвідати на місцях вічного спочинку в Україні, бо любов долає також кордони країн.

Ми огортаємо молитвою і тих, хто виразив найбільшу любов до нас, бо каже Христос: Ніхто не має більшої любові, як той, хто життя своє віддає за своїх друзів. Вони віддали своє життя за нас, яких трактували як своїх друзів, не знаючи нас і ніколи не зустрівши нас. Ми молимося, щоб Господь Бог поклав на їхні душі безсмертні вінці переможців любові, правди і добра. Нехай Господь прийме всіх наших померлих у свої вічні обійми і дарує їм вічне життя.

Сьогодні вони усміхаються до нас із дому Отця Небесного і моляться за нас. А їхня молитва нам дуже потрібна, щоб ми достойно завершили біг нашого земного життя і колись разом з ними з'єдналися в єдину вічну родину дітей Божих разом з нашим Триєдиним Богом Отцем і Сином, і Святим Духом! Амінь!

Довідка

На цвинтарях баварського Мюнхена, розташованих у різних частинах великого міста – «Норд», «Зюд», «Ост», «Вест» – також є чимало могил борців за волю української нації. Але найбільше їх на Вальдфрідгофі, старому кладовищі, що займає доволі значну територію на околиці міста.

Тут, на Вальдфрідгофі, спочивають провідник ОУН і ЗЧ ОУН Степан Бандера, провідник ЗЧ ОУН Степан Ленкавський, члени Проводу ЗЧ ОУН мгр. Ярослав Бенцаль, Дмитро Миськів, Лев Ребет, Тереновий провідник ОУН д-р Ярослав Дзиндра, голова Проводу ОУН від 1969 року – Ярослав Стецько.

1966 року Похоронний уряд м. Мюнхена вирішив виділити на 430-му полі Вальдфрідгофу окрему ділянку для похоронних потреб української громади. Тоді ж було вирішено побудувати нову символічну могилу, завершивши її гранітним пам'ятником. Спорудженням зайнявся комітет під головуванням Максима Брилинського.

Новостворений пам'ятник має форму стрункої чотириметрової колони, завершеної замість волоти терновим вінцем, вирізьбленим в граніті. Нижче – виритувано чорний хрест, а під ним написи українською та німецькою мовами: «Поляглим за Україну». Між цими двома написами – золотий Тризуб. Посвячення пам'ятника відбулося на Зелені Свята 1967 року.

Також тут знайшли свій спочинок:

Бойдунник Осип – політичний діяч;
Брилинський Максим – письменник;
Бутковський Іван (псевдо – «Гуцул») – полковник УПА, шеф місії УПА за кордоном;
Ващенко Григорій – професор педагогіки, ректор Богословської академії в Мюнхені;
Капустянський Микола – генерал-хорунжий армії УНР, заст. голови ПУН-ОУН;
Качанюк Осип – учитель;
Крук Григорій – мистець-різьбяр;
Мурська Софія – громадський діяч, дружина посла УНР в Туреччині;
Пеленський Дем'ян – громадський діяч, голова Пластової старшини в Німеччині;
Хробак Микола – політичний і громадський діяч, сотник УГА;
Цимбалістий Євген – композитор і диригент.

Джерело: ukrainische-kirche.eu; Пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

Отець Тарас Бублик: ЦЕРКВА ПОСИЛЕНО ШУКАЄ ІНФОРМАЦІЮ ПРО СУЧАСНИХ СВІДКІВ ВІРИ

20.05.2024 р.

У липні 2023 року у Ватикані Папа Франциск створив при Дикастерії у справах визнання святих Комісію новомучеників та свідків віри, що з огляду на ювілей 2025 року, який проводитиметься під гаслом «Паломники надії», покликана опрацювати каталог «усіх тих, хто пролив кров за віру в Христа та свідчення Його Євангелія». У зв'язку з цим, своїм Декретом від 9 січня 2024 року Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав іменував о. Тараса Бублика делегатом від УГКЦ для співпраці з цією Ватиканською комісією.

Про те, якою є ця співпраця для Української Греко-Католицької Церкви, як триває пошук інформації, хто має можливість потрапити до списку кандидатів у новомученики, звідки беруть дані та як кожен із нас у цьому може допомогти Церкві розповідає о. Тарас Бублик, делегат від УГКЦ і науковий працівник Інституту історії Церкви УКУ.

► **Отче Тарасе, розкажіть, будь ласка, детальніше про ініціативу Папи – створення Комісії**

новомучеників та свідків віри при Дикастерії у справах визнання святих. У чому її місія і головні завдання?

о. Тарас Бублик: Створена ця комісія 5 липня 2023 року. Її головна мета – зібрати інформацію про новомучеників із нагоди ювілейного 2025 року. Фактично, це – продовження роботи, яку започаткував папа Іван Павло II у 2000 році, щоб укласти каталог майбутніх новомучеників. Важливо зазначити, що тут не йдеться про початок беатифікаційного процесу. Це лише збір інформації про людей, яких ми можемо класифікувати як новомучеників. Загалом, ідеться про мучеництво в ширшому понятті.

Важливо зазначити, що хоч це організовує Апостольський престол, проте одне із завдань – зібрати інформацію не лише про католиків, а й про представників інших християнських конфесій, які підтверджують Євангеліє, християнські цінності прикладом свого життя.

► **Чим особливим буде для Церкви ювілейний 2025 рік?**

о. Т. Бублик: Буллу про церковний ювілей 2025 року Папа проголосив ще у травні 2023-го. Як нам відомо із джерел Ватикану, у цьому документі «Spes non confundit» [«Надія не розчарує»], Папа заторкує різні питання: єдину дату святкування Великодня, порядок відкриття та закриття Святих дверей чотирьох Папських базилік у Римі, проблему зниження народжуваності, тему молоді, бідних, самотніх людей, сповіді. Але особливо запрошує вірян глянути на свідчення мучеників, що належать до різних християнських традицій. Мета ювілейного року – принести «мир для всього світу, який знову поринув у трагедію війни».

► **Нова комісія має зібрати дані про новомучеників, які загинули після 2000 року. Як це відбувається у Вселенській Церкві й УГКЦ?**

о. Т. Бублик: Ватиканська преса повідомляє, що наразі відомо про понад 550 свідків, щодо яких встановлено обставини смерті та їхнє служіння Церкві й Божому людові. Було згадано про внесок багатьох вірних Східних Католицьких Церков, з особливим акцентом на Близькому Сході й Азії, а також нагадано про екуменічну цінність мучеництва в широкому сенсі й необхідність брати до уваги багатство свідчення, яке дають християни інших конфесій.

Ватиканська комісія займається дослідженням та проводить зустрічі зі свідками віри, як дослівно читаємо в їхніх новинах, *«чиє життя і смерть були позначені Євангелієм, любов'ю до найслабших, пошуками миру і протистоянням численним злим задумам, не відмовляючись при цьому від уповання на добро»*.

Коли говоримо про ХХ століття, то маємо дуже багато представників духовенства та мирян, яких можна назвати мучениками за віру. Цей період репресій і переслідувань активно досліджують та аналізують. Щодо ХХІ століття, то маємо певний виклик, бо ще треба зібрати інформацію, провести дослідження, осмислити зібрану інформацію.

► **Чи можете назвати конкретні імена, які ввійдуть до цього списку від УГКЦ?**

о. Т. Бублик: Наприклад, сестра служебниця Анна Глова, вбита у Вінниці, коли працювала в місцевій греко-католицькій спільноті, зокрема чимало часу присвячувала дітям-сиротам. Її приклад можна розглядати як певний аспект мучеництва.

Ще один приклад – отець Петро Павлишин – священник, який служив у росії. Він належав до Стрийської єпархії, закінчив Львівську семінарію, був одруженим священником. Згодом добровільно пішов служити в Нижньовартовськ, що в росії. Священник зазнав репресій російської влади, яка тримала його на контролі та чинила різні перешкоди. Помер він від коронавірусу у 2021 року, але в його житті можна розглянути аспект мучеництва. На думку громадськості, ця людина служила греко-католикам у дуже важких обставинах. Російська влада надзвичайно негативно ставилася до українства ще до повномасштабного вторгнення. Це теж можна розглядати як певний вид мучеництва.

Маємо питання, чи можна брати до уваги людей, які входять до Небесної сотні. Вони різні за віровизнанням, віком і походженням. Основна мета Революції Гідності – відстоювання громадянських прав і свободи, пошанування гідності людини в нашій державі. Це теж аргумент у контексті християнських цінностей – як жертва заради свого ближнього. Ці новомученики мають сформувавши каталог, але це не означає, що вже і зараз повинні розпочатися беатифікаційні процеси. Це радше наша опінія. Хоч для когось, наприклад як для сестри Анни, це може стати підготовчим етапом.

► **Блаженніший Святослав іменував вас делегатом від УГКЦ. Що входить до ваших обов'язків?**

о. Т. Бублик: Моє основне завдання як делегата – зібрати інформацію та передати її у Ватикан. Тому найперше розшукую та розпитую людей, які можуть таку інформацію мати. Зараз триває війна. Маємо питання, чи можемо подавати тих, хто загинув у час війни? Очевидно, що найголовніший критерій для кандидата в новомученики – це питання віри. Людина має бути віруючою, християнином-практиком.

► **Що вже зроблено?**

о. Т. Бублик: Ми розробили запитник на основі Ватиканського, де є запитання про ймовірних новомучеників. Є два його варіанти: для католиків і людей, що належать до інших конфесій. Вони охоплюють біографічні дані, літературу, інформацію про свідків життя кандидата в новомученики.

► **Як ми, миряни, молодіжні спільноти нашої Церкви можемо до цього долучитися?**

о. Т. Бублик: На цьому етапі важливо розпитувати й шукати інформацію. У нас є дуже різні організації.

Часто люди до кінця не розуміють або не думають, що людина, яка жила поруч, може бути кандидатом у новомученики.

На це також нема багато часу. У Ватикані просять до кінця червня подати інформацію. На початку 2000-х років ще було багато священників, які сиділи в тюрмах, там втратили своє здоров'я. Вони не загинули мученицькою смертю, але терпіли. Найперше я шукаю інформацію, контакти родин, різні зачіпки, які б допомогли. Також читаю біографії людей, які можуть стати кандидатами. Зараз співпрацюю з військовими капеланами. Дуже часто просто розпитую. Бо важливою є також сама опінія про людину, чи вони загалом вважають її благочестивою. Навіть смерть могла вже виявити чесноти такої людини, яка може стати новомучеником. Тому просимо поширювати інформацію у своїх середовищах про те, що Церква посилено шукає інформацію про ймовірних сучасних свідків віри.

Тих, хто має інформацію, просимо заповнити гугл форму або телефонувати 096 28 88 164 – о. Тарас Бублик.

Підготувала Христина Потерейко, [Департамент інформації](#) УГКЦ

ЗЦІЛЮВАТИ РАНИ ВІЙНИ: У ЛЬВОВІ ВІДКРИЛИ МЕДИЧНУ КЛІНІКУ УКУ

22.05.2024 р.

22 травня у Львові відбулось офіційне відкриття і освячення Медичної клініки Українського католицького університету. Вона стане центром для надання кваліфікованої допомоги пацієнтам, а також базою для підготовки майбутніх фізичних терапевтів, ерготерапевтів, психологів – фахівців, які вкрай потрібні Україні в час війни і повоєнної відбудови.

Отець Богдан Прах

Нова Медична клініка УКУ є частиною Стратегії розвитку університету. Так університет працює над зціленням ран війни та виконує свою місію служіння – через медичну практику та піклування про здоров'я.

Чин освячення клініки очолив єпископ-помічник Львівської архієпархії, сенатор УКУ владика Володимир Груца: *«Медична клініка УКУ – це місце, де медицина – в дії. Тут фахівці будуть служити матері медицини – людині у потребі. Адже медицина удосконалюється, щоб допомогти людині, яка хворіє»*, – зазначив владика.

Владика Володимир Груца та Наталка Климовська

Ідея створити Медичну клініку виникла у 2016 із заснуванням Школи реабілітаційної медицини в УКУ. Тоді команда хотіла заснувати реабілітаційний центр. Згодом на Факультеті наук про здоров'я УКУ відкрили магістерську програму з фізичної терапії та ерготерапії. Була створена проектна група, яка кілька років вивчала досвід медичних закладів при університетах по всьому світу і виробила власну модель університетської медичної клініки.

«Початок повномасштабного вторгнення та нові виклики війни спонукали УКУ переосмислити ідею створення медичної установи, розширити меню послуг для громади і більше уваги сконцентрувати на зціленні ран війни – реабілітації, ерготерапії, психологічній підтримці ветеранів та постраждалих від військових дій. Ми вже маємо багато запитів від іноземних університетів, щоб разом проводити наукові дослідження на базі клініки, співпрацюємо зі спілкою UMANA [Ukrainian Medical Association of North America] щодо партнерських лікарських консультацій та обміну досвідом, плануємо проводити навчання для українських лікарів, щоб впроваджувати найновіші підходи та технології у медичну практику», – наголошує проректорка УКУ, голова наглядової ради клініки Наталка Климовська.

Місія Медичної клініки УКУ – побудувати новий вид взаємодії між лікарем і пацієнтом, більше уваги приділяти запобіганню захворюванням, виробити культуру піклування про власне здоров'я.

Тут майбутні фізичні терапевти, ерготерапевти, психологи Факультету наук про здоров'я УКУ здобуватимуть практичні знання, аби найкраще послужити Україні.

Під час відкриття та освячення медичної клініки, віцепрезидент УКУ о. Богдан Прах наголосив, що місією університету є бути там, де є потреба: «Патріарх Йосиф Сліпий нам заповідав великого бажати. І ми бажаємо великого. Особливо зараз, коли Україна в потребі, нам потрібні такі інституції, які допоможуть пережити ці страшні дні, зцілювати рани війни. Український католицький

університет відповідає на виклики, які сьогодні стоять перед нашим суспільством. Тому вітаємо усіх і запрошуємо кожного стати співтворцями цієї клініки». [...]

До створення ініціативи долучилося багато партнерів, благодійників та друзів Українського католицького університету зі всього світу. Серед них – правозахисник, радник ректора УКУ Мирослав Маринович, який з нагоди свого ювілею, попросив усіх охочих замість подарунків, скерувати кошти на творення клініки. Під час церемонії відкриття він наголосив, що пошана до гідності кожної людини є основним принципом роботи новоствореної інституції:

«Для нас це велике свято, оскільки втілилася наша велика мрія – відкрити Медичну клініку УКУ. Особливо насущною вона стала з початком повномасштабної війни. Зрозуміло, що нашим обов'язком є не лише волонтерити, допомагати фронту, а й займатися реабілітацією наших військових, ветеранів, цивільних, які постраждали від російського вторгнення. Війна триває і допомога нашим людям буде завжди на часі».

Мирослав Маринович

Проректорка Наталія Климовська наголошує, що проект університетської клініки став можливий завдяки зусиллям дуже багатьох людей – ідейним натхненникам, розробникам проекту, жертводавцям та усім, хто повірив в ідею: «Цей стартап виплеканий і вилюблений командою УКУ і його призначення – служити на благо людини, спільноти і України, як заповідав нащадкам митрополит Андрей Шептицький», – наголошує Наталка Климовська.

«Я хотів би обтерти сльози з очей тих, які плачуть, потішити кожного, хто сумує, покрити кожного, хто слабкий, уздоровити кожного, хто хворий, просвітити кожного, хто темний. Я хотів би стати всім для всіх, щоби всіх спасти», – писав митрополит Андрей Шептицький. В УКУ наголошують, що відкриття Медичної клініки – продовжує традицію засновника Львівської Богословської академії, спадкоємцем якого є УКУ – митрополита Андрея, який був покровителем «Народної лічниці» у Львові (нині її діяльність продовжує Шпиталь Шептицького).

Благодійники Медичної клініки УКУ

**Anonymous
Foundation (U.S.)**

CNEWA

**Підтримка громадянського
суспільства в Україні**

Програма «Підтримка організацій громадянського суспільства (ОГС)» в Україні у межах фінансової підтримки **Посольства Великої Британії**. Програма реалізується Crown Agents у партнерстві з International Alert і у співпраці з Crown Agents in Ukraine

UKRAINIAN
CATHOLIC
UNIVERSITY
FOUNDATION

HEALING
of
WOUNDS
of the war in Ukraine
FUND

Canada

Донори ювілею
Мирослава Мариновича

Львівська
міська
рада

Future Ukraine

Будівля Медичної клініки наповнена мистецькими творами, наданими провідними художниками-приятелями та благодійниками університету. Серед них – писана ікона – копія з романського вітваря поч. XIII століття, авторства Івана Дашка.

[Пресслужба](#) Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

ПРОЩА МОЛОДІ АПОСТОЛЬСЬКОГО ЕКЗАРХАТУ

26.05.2024 р.

24–26 травня 2024 року під гаслом «Ті, що вірні» відбулась проща молоді Апостольського екзархату для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії до блаженного священномученика Петра Вергуна, мощі якого знаходяться у катедральному храмі Покрову Пресвятої Богородиці м. Мюнхен.

Двісті молодих українських хлопців і дівчат розпочали свою духовну мандрівку з Божественної Літургії, яку очолив Преосвященний владика Богдан разом з членами Постійного Синоду УГКЦ. А потім учасники прощі відвідали могилу Степана Бандери.

Повернувшись до катедрального храму, юні українці ділилися думками в групах на тему: «Моє місце та служіння у Церкві». [...]

Джерело: ukrainische-kirche.eu

УКРАЇНСЬКІ ВІЙСЬКОВІ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ У 64-МУ МІЖНАРОДНОМУ ВІЙСЬКОВОМУ ПАЛОМНИЦТВІ ДО ЛЮРДУ

26.05.2024 р.

Цьогорічна військова проща до Люрду (Франція) вже утретє відбувається в часі повномасштабної війни Росії проти України. Це триденне паломництво для військовослужбовців Міністерства збройних сил та їхніх родин, які приїжджають, щоб зустрітися з Христом у присутності Діви Марії в школі святої Бернадетти.

З 24 до 26 травня проходило 64-е Міжнародне військово-паломництво до м. Люрд, учасниками якого стали військовослужбовці з сорока однієї країни світу. Про це [повідомила](#) пресслужба Департаменту військового капеланства УГКЦ.

Традиційно до міжнародної молитви за мир долучилася також делегація з України, очолювана владикою Михаїлом Колтуном, керівником Департаменту військового капеланства Патріаршої курії УГКЦ. До складу групи входили представники Міністерства оборони України, Служби військового капеланства ЗСУ, Служби військового капеланства НГУ, родини полеглих героїв, поранені воїни, курсанти та військові капелани.

64-е паломництво проходило під гаслом: **«Прийдімо до стіп Богородиці процесійно!»**. У своєму духовному слові до прочан владика Михаїл наголосив: *«Сьогодні ми молимося тут, у стіп Богородиці, за зцілення наших ран, за перемогу та справедливий мир, за наше майбутнє»*.

У суботу, 25 травня, прочани на чолі з владикою молилися Божественну Літургію за мир в Україні в українській церкві Успіння Пресвятої Богородиці в Люрді, де їх гостив місцевий настоятель о. Михайло Романюк і сестри-служебниці. Після Літургії було відслужено Панахиду за жертв російсько-української війни. Під час спільної трапези була чудова нагода ближче поспілкуватися з прочанами з України.

Під час церемонії закриття паломництва військовий капелан о. Ростислав Височан подякував усім організаторам за щорічне запрошення представників України до участі в даному заході:

«Наша присутність на цьому паломництві протягом останніх трьох років є надзвичайно важливою для нас. Дякуємо за молитви, підтримку, дружбу, братерство та відчуття солідарності, яке ми тут переживаємо. Віримо, що наша спільна молитва за Україну та мир у світі подарує нам довгоочікувану перемогу».

Цього року, як і два попередні, під час паломництва у Марійському містечку Люрд особливу увагу приділяли Україні та її представникам. Зокрема, прапороносну ходу під час урочистого відкриття паломництва очолили українські військовослужбовці з жовто-блакитним стягом. Також всі учасники прощі проявляли велику повагу до представників з України та висловлювали вдячність за стійкість у боротьбі за свободу та відстоювання правди.

Важливою подією під час паломництва стало прийняття Таїнства Хрещення майже 180-ма військовослужбовцями з чотирьох родів військ Франції – армії, флоту, повітряних і космічних сил та національної жандармерії. Святе Таїнство Хрещення відбулося 25 травня в печерній базиліці Святого Пія Х, найбільшому храмі в Санктуарії Люрдської Богоматері. Це на 50% більше, ніж минулого року, коли було охрещено 120 осіб.

Багатьох катехуменів хрестив «міністр закордонних справ» Ватикану архієпископ Пол Річард Галлахер, який очолював паломництво, яке щороку очолює єпископ французьких збройних сил Антуан де Романе.

«Це унікальна подія у світі», – сказав єпископ Антуан де Романе в інтерв'ю OSV News. «Тільки уявіть собі! – вигукнув він, – тисячі солдатів у різних уніформах, з прапорами і музичними групами своїх країн, численні начальники штабів і генеральські офіцери, міністри, послы і близько 20 єпископів. Можна побачити членів лондонської гвардії Букінгемського палацу і навіть швейцарську гвардію Ватикану. Все це виглядає чудово!», – сказав єпископ.

Варто зазначити, що паломництво військових до Люрду започатковано у травні 1958 року військовими відомствами Франції та Німеччини у знак примирення після Другої світової війни. Відтоді щороку в травні єпископ Збройних сил Франції скликає до Люрду, за словами святого Івана Павла II, «вартових миру». Міжнародне військове паломництво до Люрду організовується для того, щоб нести Боже милосердя у військовий світ і підтримувати поранених.

Пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

У ВАТИКАНІ ВІДБУВСЯ ПОКАЗ ФІЛЬМУ «20 ДНІВ У МАРІУПОЛІ»

29.05.2024 р.

З ініціативи Посольств України та Сполученого Королівства при Святому Престолі у Ватикані відбувся показ документальної стрічки «20 днів у Маріуполі» та спілкування з її автором Мстиславом Черновим.

«Щоб говорити правду, потрібна мужність, а мужність неможлива без любові», – цими словами єпископ Павло Гончарук, Ординарій Харківсько-Запорізький Римо-Католицької Церкви в Україні, впровадив у перегляд документального фільму Мстислава Чернова «20 днів у Маріуполі», нагородженого найпрестижнішими преміями, між якими – «Оскар».

Ексклюзивний показ для дипломатичного корпусу, акредитованого при Святому Престолі, який у середу, 29 травня 2024 р., відбувся в Залі синодальних засідань у Ватикані, організували Посольства Сполученого Королівства та України. Захід, на який окрім дипломатів прибули очільники і співробітники деяких дикастерій Римської Курії, розпочався вітальним словом британського Посла Крістофера Тротта, який представив гостям стрічку. Опісля Посол України Андрій Юраш склав подяку світовій спільноті за підтримку, передавши слово єпископові Павлові, адже місто Маріуполь розташоване на теренах очолюваної ним дієцезії.

Далі розпочався показ фільму, який повернув глядачів у перші три тижні повномасштабного російського вторгнення в Україну. Стрічка від першої особи розповідає про досвід військового кореспондента Мстислава Чернова, який документував початок великої війни та перші дні облоги Маріуполя. Як зазначив автор, що промовляв до присутніх після показу, побачені жахіття – це лише частина того, що відбувається також і тепер, зокрема, в його рідному Харкові.

Глядачі залишали зал синодальних засідань у глибокому мовчанні. Захід став ще однією нагодою нагадати про страждання, які завдає війна, у першу чергу, простим цивільним, і що її першими жертвами є діти та похилі віком.

[«Новини Ватикану»](#)

ПАРАФІЯЛЬНЕ СВЯТО УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДИ В ЕРФУРТІ

01.06.2024 р.

1 червня 2024 року Преосвященний владика Богдан очолив Архиєрейську Божественну Літургію з нагоди храмового празника громади Всіх Святих Українського Народу м. Ерфурт.

Окрім місцевих українських душпастирів о. Богдана Луки та о. Ярослава Садового, з єпископом співслужили Літургію представники делегації від УГКЦ на «Днях католика», що цими днями проходять в Ерфурті, владика Володимир Груца, єпископ-помічник у Львівській

архиепархії УГКЦ, о. Володимир Ольшанецький, економ Курії Львівської Архиепархії, і протодиякон Львівської Архиепархії Назарій Ярунів, а також голова Конференції римо-католицьких єпископів України владика Віталій Скомаровський, о. д-р. Іван Качала, духівник Східної Колегії, о. Андреас Фрідель, офіціал церковного суду м. Ерфурт, о. Бернгард Драпац, адміністратор катедрального храму м. Ерфурт.

У своїй проповіді апостольський екзарх наголосив на тому, що цього дня Церква вшановує всіх святих українського народу, а відтак українці єднаються, як спільнота улюблених Божих дітей, з небесною Церквою українського народу. Також владика Богдан, згадуючи блаженну Едігну та новомучеників ХХ століття, навів присутнім у храмі слова святого Папи Івана Павла II, який беатифікував у 2001 році блаженних новомучеників: *«Нехай же святість буде прагненням усіх вас. Нехай свідчення новомучеників не стане для вас лиш причиною для вихвалання, а нехай стане запрошенням для їх наслідування»*, – зачитував єпископ слова Понтифіка.

Потім проповідник звернувся до людей із закликом прийняти Божу любов і старатися жити тією любов'ю, люблячи ближніх, таким чином виявляючи любов до Господа, що у свою чергу і є вірним шляхом до святості.

Джерело: ukrainische-kirche.eu

БАТЬКИ ПОЛЕГЛИХ ВОЇНІВ ЗДІЙСНИЛИ СХОДЖЕННЯ НА ГОРУ МАКІВКУ

02.06.2024 р.

2 червня, з нагоди Дня матері та Дня Героїв України, батьки і матері полеглих воїнів здійснили сходження на одну з вершин Українських Карпат – г. Маківку. Вже четвертий рік поспіль Департамент військового капеланства Патріаршої курії УГКЦ організовує подібні заходи.

В акції взяли участь матусі й татусі загиблих воїнів із різних областей України. Духовно-психологічний супровід групи здійснював військовий капелан о. Ростислав Височан.

На Меморіальному військовому цвинтарі Українських січових стрільців, що на вершині Маківки, сильні духом батьки спільно з о. Ростиславом помолилися панахиду за всіма полеглими Героями України та подякували Богові за можливість здійснити таку важливу для них мандрівку, яка вже не вперше допомагає їм відчутти та пережити присутність їхніх синів.

«Ваші діти, яких ви виховали справжніми воїнами, є нащадками героїв минулих поколінь, чия пам'ять ми вшановуємо на цій горі. Вони продовжили славний подвиг у відважній боротьбі з незмінним ворогом українського народу», – звернувся до учасників сходження о. Ростислав.

У межах зустрічі для родин було проведено майстер-клас із гончарства та ліплення з глини. Також програма охоплювала спільні Божественні Літургії, панахиди, відпочинок та дружне коло спілкування.

Батьки Героїв висловили вдячність організаторам події та одні одним за пережиті враження і домовилися в майбутньому творити традицію сходження на нові вершини.

Пресцентр Департаменту військового капеланства ПК УГКЦ; ugcc.ua

ДЕВ'ЯТЬ МІСЯЦІВ У РОСІЙСЬКОМУ ПОЛОНІ

Увага! Стаття містить драматичні описи тортур. Для вразливих осіб її зміст може бути травматичний.

31 грудня 2022 року 140 українських військових, серед яких був і 30-річний Олексій Ануля, кікбоксер із Чернігова, повернулися з російського полону. Олексій розповів про торттури, побої, катування електрошокером і голодом. Далі його пряма мова.

Олексій Ануля через 10 місяців після повернення з полону та реабілітації

ОБМІН

За два тижні до обміну я згадав американську новорічну пісню «Джингл белз». Наспівував її про себе. ФСБ мені постійно повторювала, що я єдиний у СІЗО, кого не будуть міняти. Показували списки, де прізвища були виділені різними кольорами, і лише моє – темним.

Після чергових катувань повернувся в камеру. У мене вже було заготовлене скручене простирадло, на якому планував повіситися. Тільки закидаю на решітки нар, аж переді мною з'являється силует покійної бабусі. Вона померла незадовго до війни. Ходить, миє умивальник і каже: «Куди ти зібрався? Ти ще дітям подарунки на Новий рік не купив». У мене двоє: доньці дев'ять, сину п'ять. Наглядачі через відеоспостереження побачили, що я нібито з кимось розмовляю, відчинили камеру й знову з усієї сили побили мене.

У донському СІЗО, де нас тримали [місто Донське в Тульській області, колонія № 1], сиділи 192 полонені українці. 28 грудня мені та ще кільком чоловікам сказали зібрати особисті речі. Було схоже на те, що переводять в інше місце.

Я ледь ішов, ноги не відчував. Завели в кімнату, змусили роздягнутися догола і знову били. Один застрибнув на мене, сказав: *«Ти будеш за бацьку воювати? Ну, за Лукашенка?»*. Я мовчав.

Дали інший одяг. На трусах були засохлі екскременти. Темно-сині штани з червоними лампасами, схожі на ті, що носила колись міліція, були прострілені на колінах. На них висіли сухожилля, були сліди блювотиння і крові. Руки вперше зв'язали не ззаду, а спереду. Я вже міг підняти скотч, яким заліплювали очі, й подивитися, де ми. На автозаку нас підвезли до літака. Посадили лише десятьох. З них два хлопці були зі Славутича й один із Чернігова. Привезли знову до Курська, у ту саму «зону», де я вже був раніше. Я вкотре попрощався з життям.

Мене впізнав тюремник, який бив вісім місяців тому. Скільки через нього полонених пройшло, а він мене згадав! Здивувався, що я ще живий. На добу нас зачинили в камері.

ОДНОГО З НАС ПОВЕРНУЛИ ЗА КРОК ДО ОБМІНУ

31 грудня о п'ятій ранку нас знову зібрали. Назвали дев'ять прізвищ із десяти. Одного за крок від обміну повернули назад до Тули. А нас повезли двома автобусами. Кажали, на розстріл. Не били, але фізично вимотали так, що я був готовий до того, що пристрелять. Привезли до якогось басейну в Курській області.

Обмін відбувався на території Росії, поблизу кордону із Сумською областю. Нас довели до певної точки. Російський спецназ вибіг з автобуса. Двері відчинені. Чую, хтось знову заходить у салон і каже українською: *«Хлопці, хіба повинні так герої сидіти?»*. Я ще п'ять хвилин був у ступорі. Дев'ять місяців не чув української. Той чоловік допоміг нам піднятися і перейти у вже наш автобус. Дав кожному по пачці цигарок. Я не курю і раніше ніколи не курих. Але в день обміну затягнувся цигаркою вперше. У нашому таборі для полонених ми були о 00:30 1 січня.

Першій подзвонив дружині Наталії в Чернігів. Її номер вивчив напам'ять 23 лютого. Усі номери знав, а її ні.

А їй до того, приблизно о 23:30, уже подзвонили з СБУ і також повідомили, що я їду додому. Вона не повірила. Бо раніше їй уже разів сім дзвонили, з квітня, з різних служб, і так само казали, що от-от я буду вдома. Хоч і не можна було, але я домовився, і Наталя з мамою приїхали до мене в табір наступного дня.

9 БЕРЕЗНЯ 2022 РОКУ

Вторгнення застало Олексія з родиною в Чернігові. З батьком [57-річним Юрієм Анулею. – Ред.] ми зустрілися 25 лютого у військкоматі. Сказав, теж воюватиме. Ми потрапили в різні бригади. Але обох відправили під Лукашівку, за 19 кілометрів від Чернігова.

9 березня вранці ми повернулися з побратимом після нічного чергування. Вирішили відпочити в пустій хаті на околиці Лукашівки. Аж раптом гул танків. Повертаю голову – бачу наче білий лазер. І один за одним чую два вибухи. Росіяни заходили в село й гатили з танка по хатах.

У тому бою наших було 140 проти 5000 росіян, 35 танків і броньованих машин прикриття (по дві на кожен танк). 250 росіян загинуло, 31 одиниця техніки підбита. Нічим було по них гатити, нам підвезли лише один NLAW [шведсько-британський протитанковий комплекс].

Після чергового прильоту мене контузило й поранило уламками. Уже потім нарахували 49 уламків на обличчі, вісім у щелепі, чотири в руці. Зуб вилетів, із голови капала кров. Я виповз із цього будинку, скинув бронік і каску, щоб легше було, і заховався в канаві, де пробув 12 годин. Закопувався в сміття, ховався в очереті. У цей час росіяни проходили повз і шукали мене. Як це, броня в крові є, а мене немає.

З Лукашівки йшов 18 кілометрів до сусіднього села Слобода. Там живе мати мого кума, тому хотів дістатися туди, щоб вона сховала мене. Першою зустрів бабусю-білоруску, вона мені дала в один пакетик варених яєць, у другий цукерки. З таким набором я і вийшов від неї. Назустріч іде місцева жителька років 35–40, каже: «Салдатік, салдатік, што там? Што там?». Показую їй, щоб тихіше розмовляла, на що вона знову запитує: «Ти што, наш? Ти не за нас?».

Наскільки я зрозумів, вона потім розповіла росіянам, у який бік я побіг. Чув, що нині вона сидить, але хочу сам з'їздити туди й переконатись.

Проходжу трохи далі вулицею. Аж раптом мені назустріч ідуть четверо бурятів з автоматами. Півтора метра зросту, але широкоплечі. Клацнули затвори автоматів. Дула дивляться на мене. Зрозумів, що не втечу. Обшукали й забрали цінні речі: німецькі черевики, ремінь із написом «Пентагон», ніж, японський годинник «Касіо», який коштував близько тисячі євро.

Хотіли пограбувати мене, а не брати в полон. Але до них підійшов командир. А вони перед тим робили зачистку в селі й відзвітували, що нікого немає. Я прикинувся дурником, що місцевий, ходив їжу брати. Може б і прокотило, аби командир не сказав зняти з голови плащ. Знімаю, а голова розбита. Ще й у формі був, хоча й брудній і розірваній.

СКАЗАЛИ, ВІДРІЖУТЬ ПАЛЕЦЬ, ЩОБ РОЗБЛОКОВУВАТИ ЕКРАН ТЕЛЕФОНА

Найбільшою проблемою в бурятів було розблокувати мій сенсорний телефон. Скільки показував їм пароль, – корінь квадратний $\sqrt{\quad}$, – вони не могли запам'ятати. Також телефон реагував і розблоковувався на відбиток мого великого пальця. Буряти побачили й сказали, що відріжуть мені палець, щоб вони могли самостійно розблокувати екран. Не вірили, що з мертвим пальцем це не спрацюватиме. Уже коли мені зв'язали позаду руки, весь час підносили телефон до мого пальця, щоб я розблокував.

ГЕНЕРАЛ У КАРАКУЛЕВІЙ ШАПЦІ

Буряти мене зв'язали й повезли в штаб, кудись в Іванівку, на допит до генерал-лейтенанта. Місце схоже на ферму чи бараки, смерділо кількою, брудними шкарпетками, дизелем, цигарками. Генерал був одягнений у форму з погонами, у каракулеву синю шапку. Вуса кручені. Дивлюся на нього, і мені так смішно чомусь. Думав, уже не носять такі шапки. Наче й лячно, бо взяли в полон, але й сміх ледь стримував.

Після того як я назвав себе і батьків, хвилин через 15 виходить до мене цей генерал із новеньким ноутбуком. Показує фото батька в молодості у формі. Зачитує всю його біографію. Де жив, де, у якій частині й ким працював, у яких санаторіях лікувався, куди їздив у відрадження. Більшість із цього навіть рідні не знали. Бо в нього секретна частина була.

Звідти мене повезли на Ріпкинщину, ближче до білоруського кордону. Там у закинутій будівлі була катівня. Поруч стояв «КамАЗ», у якому впродовж тижня палили тіла вбитих – росіян і наших.

Один із росіян впізнав у мені українського кікбоксеру й попросив полковника наглядати за мною. Казав їм: «Хахол нам ещо прігадітсья». А мені: «Мне не всьо равно на твою жизнь». Водив мене до лікаря, підкладав під спину пінопласт, бо було дуже холодно, послабляв скотч на руках. Приносив їжу не тільки мені, а й усім, хто був зі мною. Чоловік шість нас сиділо. Я тоді майже не їв, не було бажання.

Той хлопець обіцяв знайти мене «ВКонтакте» й додатися в друзі, щоб я згадав його. Але відтоді, як ця російська мережа заборонена в Україні, я туди не заходжу і не збираюся. Хоча дуже цікаво, хто він все-таки.

Найагресивніше в катівні поведився кавказець, який ґвалтував полонених. Над одним чоловіком із Чернігова він поглузився, бо той буцімто на нього схожий. І взагалі таким чином задовольняти свої сексуальні потреби для багатьох із них вважається нормою. Зі мною в полоні також був 20-річний хлопець, якого на блокпості зґвалтували по черзі шестеро російських військових, а поруч у машині були його батьки, яких змушували на все це дивитися.

Кавказець хотів зґвалтувати й мене. Мені сказали повністю роздягнутися. Руки зв'язали за спиною, підвісили за руки до стелі. Пальцями ніг ледь торкався підлоги. [Олексій заводить руки за спину і піднімає вгору, показує. Обличчя кривиться від болю.] Не можу вище підняти, боляче й зараз. Так я провисів шість днів. Дивом врятувався, бо поруч почала працювати наша артилерія. Мене зняли й дозволили одягнутися.

Після чергових знущань якось до мене підбіг той хлопець, який допомагав, і сказав, що він домовився, щоб мене відвезли в Росію. Мовляв, там буде тяжче, але більше шансів вижити. Сказав потерпіти п'ять днів. Я й не вірив, бо щодня в катівню привозили нових людей, було чути звуки знущань і пострілів.

Однак зранку той росіянин мені дав термоштани й інший одяг, і на трьох «УАЗах» мене й інших вивезли в Росію, у наметове містечко під Курськом. Там я пробув 12 днів і зустрів ще одного чернігівського воїна з Лукашівки. Пізніше мені розповідали, що він збожеволів. Не витримав тортур. Мене також час від часу били.

Далі відвезли до курського СІЗО № 1, де я провів 40 днів.

30 березня допитувала ФСБ. Показували на айфоні карту Чернігова. На ній були помічені всі військові об'єкти й об'єкти критичної інфраструктури міста. Навіть вказані місця видачі гуманітарної допомоги, бомбосховища. Де, у якій кількості і яка військова техніка стояла в місті. Не просто кружечки намальовані, а все грамотно позначено.

У Курську збирали картотеку на кожного полоненого: ДНК, кров, нігті, волосся. Робили ЗД обличчя. Просвічували ультрафіолетом порохові гази під нігтями. Просили зайти у свої соціальні мережі. Передивлялися все, читали листування. Якщо не міг згадати паролі, били з усієї сили.

Їм було важливо відстежити, хто брав участь у Майдані чи інших протестах на Хрещатику, проти московського патріархату, за Томос, хто був на мітингах за Порошенка й Зеленського, чи є родичі в Росії.

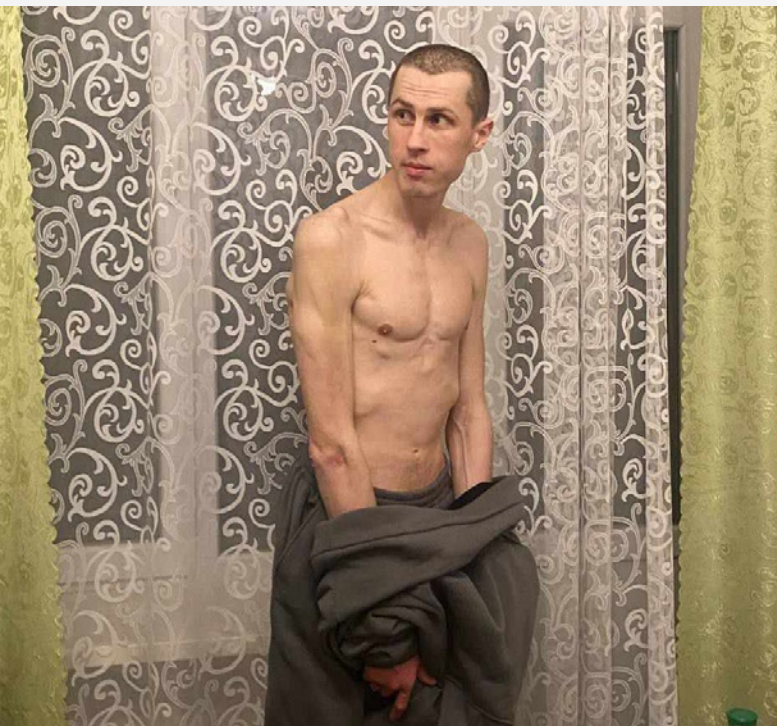
Камери відеонагляду все знімають, і багато відео було в їхніх архівах.

ЯКЩО ЗНАХОДИЛИ КОГОСЬ, ХТО БУВ НА МАЙДАНІ – ВБИВАЛИ

Вносили ці дані в комп'ютер. Якщо знаходили когось, хто був на Майдані – вбивали. Вважали, що ті люди повалили їхній російський стрій. І те все було проплачене Америкою.

Думав, пекло я вже пройшов, а виявилось, що воно ще чекало попереду.

5 травня мене й інших полонених відправили літаком до Тули, а звідти до донського СІЗО.

Олексій Ануля через 10 місяців після повернення з полону та реабілітації

СХУД НА 40 КГ

С-на 2 середня з текстом та підписом

Летіли чотири години. Приїхали рано-вранці, а в камеру потрапили лише наступного дня ввечері. Прийомка жорстка. Били палицями, дубинками, електрошокерами. Нікого не пропускали. Уже тоді я не міг ступати на ногу, гнила.

Били щодня, безперестанку і без причини. О 6:00 підйом. І починається: о 7:00 б'ють, о 8:00 на перевірці б'ють, о 10:00 перед прогулянкою б'ють. Ідеш по СІЗО – б'ють, перед прогулянковим двориком б'ють, заходиш туди – б'ють ще сильніше.

Виходиш – огляд, і б'ють з усіх боків палицями. Ідеш далі – знову б'ють. І це ще навіть не обід. Можуть бити 15 хвилин, а можуть і півтори години. Кров ішла з голови, рук, ніг, анального отвору. Ребра, пальці на руках зламані. Спеціально били по хворій нозі. На правій руці іржавим ножом перерізали сухожилля на великому пальці. Казали мені: *«Ти етим пальцем стрелял по нашим воєнним, убивал наших»*.

Мене гамселили відразу семеро. Ставили раком. Один б'є долонею по лицю, другий – по колінах палицею, третій – залізкою по пальцях. Мені «повезло», що я великого пальця вже не відчував. А саме по ньому й лупили. Решта били по голові, спині, руках, п'ятій точці. Били не тільки чоловіки, а й жінки. Так само сильно. Жодного співчуття не було. Ні до мене, ні до молодших хлопців, строковиків по 18–19 років. Їм видряпували літеру Z цвяхом на щоках, щоб відрізняти від контрактників.

Якось під час чергового допиту мені сказали стати на чотирьох, навкарачки. Двері не зачиняли, було чути, як десь поруч знущаються над іншими. Росіянин каже: *«Тебя мама біла ремньом»*. Відповідаю: «Ні, жодного разу. Завжди розмовляла зі мною». *«А мене біла»*. Бере кухонну дошку й гамселиє по сідницях. Потім бере два великі довгі електрошокери. Приставляє до мого тіла, поки не розрядилися. Заболіло серце. Шокер застосовували майже під час кожного катування.

Тіло трималося тому, що був спортсменом. Старався віджатися від підлоги хоча б п'ять разів. На більше не вистачало сил. Щодня розтягував сухожилля, щоб відійти після травм.

Раніше важив 102 кілограми, у полоні схуд на 40. І зменшився в зрості на шість сантиметрів, став 186 см. Доти був повністю здоровим, перевірявся раз на пів року. Щодня бігав по 15 кілометрів і підтягувався 35 разів. Був чемпіоном СНД із кікбоксингу, майстром спорту, працював охоронцем.

А зараз і кілометр пройти важко, немає жодного здорового органа. Під час реабілітації в Латвії зміг кілька разів підтягнутися, але це було вкрай важко.

За всі дев'ять місяців полону бачив лише одну жінку, 23-річну Вікторію, вчительку української мови. Її сильно зламали психологічно. І взагалі, як на мене, у тих місцях, де був я, більшість полонених – саме цивільні. Був зі мною чернігівець, живе в приватному будинку на Старій Подусівці. Він вийшов у двір, бо гавкав пес. Аж чотири *дргшники* у дворі в нього сиділи. Схопили і в полон забрали.

ПОБОЇ ЗА КОЖЕН РУХ

108 днів я провів у карцері. У датах і днях не губився. На стіні робив насічки біля умивальника у вигляді календаря.

Був у камерах особливого режиму. У кожній камері СІЗО нам дозволяли присісти, лише щоб поїсти. На десять хвилин. У туалет дозволялося раз на день, по хвилині. 18 годин на день ми стояли. Руки треба було тримати ззаду, а голову опустити. Пальці тримати розчепіреними й не ворухити ними. Наглядачі стежили, щоб ніхто не заплющив очей. Шия затекла, поворухнувся – миттю двері відчиняються, вони заходять, витягають на коридор і б'ють ногами в берцях чи дубинками.

У ТУАЛЕТ ДОЗВОЛЯЛОСЯ РАЗ НА ДЕНЬ, ПО ХВИЛИНІ

Через камери відеоспостереження за нами постійно спостерігали. Били за будь-який рух.

Не відпочивали і вночі. Усіх – поранених, з опухлими ногами – піднімали й змушували присідати по 500–1000 разів. Бувало, і кілька таких заходів. Я намагався рухатися під час прибирання в камері. Тричі на день по десять хвилин давали на прибирання. Умивальник, унітаз, який був жовтого кольору, я відмив до блиску. Нари і двері були чорними, стали сірими.

Мою камеру наглядачі називали євролюкс. Хоча каналізація протікала, і сеча, і фекалії всі були в мене в карцері.

Вікно було забите жерстянкою, денне світло не потрапляло. Горіла одна лампочка. Було дуже холодно. 9 травня в тих краях ще йшов сніг. Улітку майже весь час дощі. Комарі здоровенні.

У камері я чомусь згадував дитинство, де мені чотири-п'ять років і я граюся з машинками чи з татом.

КАРЦЕР

Карцер – одиночна камера. Підвальне вологе приміщення з цвілью. Його називають кімнатою покарання, щоб зламати людину морально. За законами Росії, людина може перебувати там 5–7 діб. Я провів 108. Переді мною український офіцер сидів 136 діб.

А ще полонені в усьому СІЗО повинні були голосно кричати в камерах. Якщо наглядач стукнув палицею по твоїх дверях один раз, привітатися з «громадянином начальником».

Два – доповісти, скільки полонених у камері.

Три – присісти 500 разів.

Чотири – кричати «Піка-пікачу-у-у-у». Звук «у» тягнути доки, поки йому не набридне.

П'ять ударів палицею по дверях – кричати «Зеленський під@р@s, Байден під@р@s, Столтенберґ під@р@s, Путін – наш президент».

Шість – «Хто не скаже, той москаль, а хто скаже – під@р@s». І при цьому плигати.

Сім – «Росія – щедра душа».

Було ще й вісім, але не пам'ятаю. Ввели за два дні до мого від'їзду.

БАЧИЛИ ПОРАНЕНУ ЧИ ЗНЕСИЛЕНУ ЛЮДИНУ І ДОБИВАЛИ ЇЇ

У мене й досі не вкладається в голову, як так знущатися над людьми можуть інші, такі самі «люди». У їхніх очах не було жодного співчуття чи жалю. А лише бажання опустити й замордувати.

У Тулу ці відморозки їхали спеціально, щоб знущатися над українцями. Вони гірші за звірів. Бачили поранену чи знесилену людину і добивали її, били в поранене місце.

Якось слідчий під час допиту з'їв банан. Шкірку викинув. Я підібрав і проковтнув її, такий був голодний. Розказав, як мене тримають. Той був вражений (або вдав здивування). Слово за слово, і я попросив його передати додому звістку, де я перебуваю. Він це зробив.

Це була вже друга звістка, і вона допомогла моїм друзям повернути мене додому. Перший раз той росіянин, який мені допоміг, зумів із липового профілю в інтернеті переказати моїй дружині, що я в полоні.

ГОЛОД

Кілька разів давали їсти з миски службового собаки. На сніданок давали дві ложки крупи-січки. Воду, у якій відварювали гречку чи рис. Навіть крупинки не траплялося. Шматок хліба. На обід був типу суп із капустою, на друге знову січка, розмішана з водою. У Курську ще давали риб'ячі варені кишки з головами. Їв усе.

ДАВАЛИ ЇСТИ З МИСКИ СЛУЖБОВОГО СОБАКИ

Якось мені попався шматок вареної цибулі. Я довго жував його, розтягував. Такий смачний мені був.

А якось приніс із вулиці дощового черв'яка. Замотав у ганчірку, поклав у зливний бачок і забув на тиждень. Дістаю, а там уже був їх цілий виводок. Так я отримав перший білок за довгий час. З'їв усіх. Шоколад не їв після полону з таким задоволенням, як тоді дощових черв'яків.

У карцері я полював за мишеням і жирним пацюком. Щоб з'їсти. Наглядачі це зрозуміли й отруїли пацюка. Тоді став ловити мишеня, майже чотири місяці пішло. Загострився слух, тому чув, де воно бігало. Зір падав, бо били постійно по голові й було темне приміщення, де постійно блимала фіолетова лампочка. Навіть було шкода крихти хліба, щоб мишеня прикормити.

ЧОТИРИ МІСЯЦІ ПОЛЮВАВ ЗА МИШЕНЯМ

Якось спіймав і вдарив його об цвяшок. Убити не встиг, зірвав лише шматок шкіри. Наглядачі бачать, що в мене в карцері є рух, що було заборонено. Ідуть до мене, відчиняють двері. Щоб мишеня не втекло, кидаю до рота. Притискаю зубами, щоб не побігло в стравохід. Він обгризає мені піднебіння, прокушує язик. Хвіст як пропелер у всьому роті. Дряпає кігтями. Мені, коли вони заходять, треба доповідь зробити. А я не можу, бо не хочу відпускати їжу. Кілька днів до того не їв, нічого не давали.

Вивели мене й почали бити по правій нирці. Били сильно. Синьо-зелена гематома довго не сходила на тому місці. Б'ють, а я міцно мишу тримаю в зубах. Із рота кров тече. Вони подумали, що відбили мені нирку: «Вставай, вот так тебе лучше будет». Насправді то було через покусаний мишею рот. Тому тоді катування було недовгим.

Я заповзаю до камери по фекаліях на підлозі, бо протікала труба. Лець є сили встати, а на душі радісно. Болю не відчував. На рівні підсвідомості розумів, що їм м'ясо. І це мені допоможе дожити до ранку. У роті смак крові й печінки. Ніби свинець облизуєш. Шерсть застрягла між зубами. Виплюнув лише мишачі зуби. Хвіст жував довго, як жуйку.

БИЛИ ТАМ, ДЕ БОЛИТЬ

Медичної допомоги як такої не було. Навпаки. Якщо ти скаржився, що болить рука чи нога, для вигляду відводили до лікаря. Він поверхово оглядав. А потім після повернення в камеру били ще сильніше. Саме по тих місцях, які боліли.

Були воші. Нас за це били, бо вважали неохайними. Насправді воші там живуть постійно в ковдрах. І вивести їх звідти неможливо в тих умовах.

Була в СІЗО російська медсестра років 45–50. Вона ненавиділа українців як націю, постійно казала про це.

По четвергах нас водили в баню. Давали хвилину, щоб помитися. Але баня була для нас черговим місцем катувань.

У БАНІ КАТУВАЛИ ЕЛЕКТРОШОКЕРАМИ

Росіяни напивалися цього дня, нас змушували ставати раком і водили електрошокером по мокрих тілах. Дерев'яними молотками-киянками лупили по хребту. Мені так зламали три хребці. Також били гумовими палицями.

БАТЬКА СПАЛИЛИ ЖИВЦЕМ

Батько, досвідчений військовий, не вірив, що буде війна. Жартував про це. Загинув у Лукашівці. Його побратими казали, що він вивів з оточення 40 осіб. А сам повернувся за мною, встиг підірвати гранатометом кілька ворожих танків.

Того дня його і ще чотирьох українських військових росіяни взяли в полон. Є свідки, які бачили, як їх катували й спалили живцем у місцевій церкві. Потім обгорілі рештки тіл викинули обіч дороги між сусідніми селами Анисів і Бакланова Муравійка.

Батька шукали понад рік, тіло ідентифікували за допомогою ДНК. Спочатку поховали в Ніжині. Після деокупації Лукашівки не було мостів до Чернігова, тому обгорілі тіла повезли туди. Перепоховали наприкінці травня 2023 року на кладовищі «Яцево» в Чернігові.

Батько Олексія Юрій Ануля

РЕАБІЛІТАЦІЯ

Реабілітацію проходив 10 місяців. Пів року в Україні, лікувався в 16 лікарнях. Чотири місяці був за кордоном: місяць в Ізраїлі й 99 днів у Латвії. Повернувся звідти на початку листопада. 19 місяців не був удома.

Начебто й безплатні в нас усі послуги, та сама МРТ чи КТ, наприклад. Але черга два-три місяці. А треба зараз. Доводиться робити. І так у всьому. Лікарям теж треба віддячити. Днями порахував – витратив 28 тисяч євро (понад мільйон сто тисяч гривень) на це. З урахуванням проїзду. Більшу частину цієї суми, тисяч 15 євро, мені назбирали чернігівці й Андрій Кужельний та Артем Ракітін, друзі по спорту. Одногрупниця оголосила збір в інтернеті. Решта – власні заощадження. І це ще не кінець. Попереду кілька операцій на щелепі, руці.

Рідний брат, на три роки молодший, зараз на фронті. Мати залишилася сама. У полоні тішило лише одне: я залишив після себе доньку й сина. Зараз багато хто каже, що дітей народжувати не на часі. А я хочу сказати, що це продовження роду.

З нашого СІЗО йшли на обмін дев'ять чоловіків. І вже потім випадково я дізнався, що мене додали останнім. Тим, щоб повернути мене додому, займався мій колега з минулої роботи. Теж охоронець. Піднімав усі можливі зв'язки в Україні й за кордоном, щоб мене витягти. І саме йому я завдячую тим, що вижив і перебуваю на рідній землі.

18 листопада ми поріднилися, я хрестив його донечку.

Ольга Самсоненко, [Texty.org.ua](https://texty.org.ua)

Продовження «Хроніки періоду великої війни» буде...

Автор: Александер Малаховський

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ГОЛОС

CHRISTLICHE STIMME
Ukrainische Kirchenzeitung
Schönbergstrasse 9
D-81679 München
Inhaber, Herausgeber und Verleger:
Apostolische Exarchie für katholische
Ukrainer in Deutschland und
Skandinavien D-81629 Postfach 86 02 69

Погляди авторів не завжди
відповідають поглядам редакції.
Редакція в потребі скорочує і мовно
виправляє надіслані статті.
Газета виходить двічі на місяць.
Chefredakteur: Roman Kryk
Stellvertretender Redakteur:
Bohdan Pidlisetskyy

Telefon: +49 (0) 89 997 28 38 11
Telefax: +49 (0) 89 997 28 38 4
christl.stimme@ukrainische-kirche.de;
ukrainische-kirche@t-online.de;
<https://ukrainische-kirche.eu>
Річну передплату (Unkostenbeitrag)
46,- Euro переказати на conto:
Apostolische Exarchie

LIGA-Bank München
Konto-Nr.: 40 21 03 257
BLZ 750 903 00
IBAN: DE 64 7509 0300 0402 1032 57
BIC: GENODEF 1 M 0 5